

Twenty One अध्याय एक्काईस

The Christian Family ख्रीष्टियन परिवार

वास्तवमा परमेश्वरले नै परिवार सम्बन्धी धारणा ल्याउनु भयो । त्यसैले परिवारहरू कसरि निर्माण भएको हुनु पर्छ भनेर उहाँले हामीलाई भन्नु हुन्छ र परिवारहरूलाई नष्ट पारिदिने फन्दाहरूबाट होशियार हुनको लागि चेतावनीसमेत दिन सक्नु हुन्छ भन्ने कुराको कारण यसले खडा गरी दिन्छ । वास्तवमा, परिवारको बनौट र परिवारका हरेक सदस्यले गर्नु पर्ने भूमिका सम्बन्धी प्रभुले हामीलाई उहाँको वचनमा धेरै सिद्धान्तहरू दिनु भएको छ । जब यी बाइबलीय निर्देशनहरू पालन गरिन्छन् , तब परिवारहरूलाई परमेश्वरले आनन्दित भएको होस् भनेर चाहना गर्नु भएर तिनीहरूलाई दिने सबै आशिषहरूको अनुभव तिनीहरूले गर्नेछन् । जब तिनीहरू ती निर्देशन वा आज्ञाहरू उलंघन गर्ने हुन्छन् , तब बरवादी र टाउको दुखाई चाँहि त्यस कुराको परिणाम हुन्छ ।

The Role of Husband and Wife पति र पत्नीको भूमिका

परमेश्वरले ख्रीष्टियन परिवारको एउटा निश्चित बनौट दिनु भएको छ । यस बनौटले पारिवारिक जीवनको लागि स्थायित्व दिने भएकोले, शैतानले परमेश्वरले चाहना गर्नु भएको परिवारको आकारलाई बिगार्नको लागि कठोर परिश्रम गर्दछ ।

पहिलो कुरा, परमेश्वरले परिवारको शिर हुनको निम्ति पतिलाई नियुक्त गर्नु भएको छ । यस कुराले पतिलाई आफ्नी पत्नी र बाल-बच्चाहरूप्रति स्वार्थी भएर शासन गर्ने अधिकार परमेश्वरले दिनु भएको छैन भन्ने कुरालाई स्पष्ट गर्दछ । परमेश्वरले पत्नीलाई परिवारको शिर भएर आफ्नो परिवारलाई प्रेम गर्न, सुरक्षा प्रदान गर्न, र प्रबन्ध गरी दिनको लागि बोलाउनु भएको हो । परमेश्वरले पत्नीहरूलाई पनि तिनीहरूका पतिहरूको अगुवापनप्रति समर्पित भएका हुन् भन्ने चाहनु हुन्छ । यो कुरा धर्मशास्त्रबाट स्पष्ट हुन्छ : “पत्नी हो, प्रभुको अधीनमा रहेजस्तै आ-आफ्ना पतिको अधीनमा बस । किनकि पति पत्नीको शिर हो, जसरी ख्रीष्ट मण्डलीको शिर हुनु हुन्छ, जुन मण्डली ख्रीष्टको अधीनमा छ, त्यसरी नै पत्नीहरू पनि हरेक कुरामा पतिहरूका अधीनमा रहनु” (एफिसी ५:२२-२४) ।

पति आफ्नी पत्नीको आत्मिक शिर होइन— प्रभु येशू नै त्यो व्यक्ति हुनु हुन्छ जसले त्यो भूमिकालाई पूरा गरी दिनु हुन्छ । प्रभु येशू मण्डलीको आत्मिक शिर हुनु हुन्छ, र ख्रीष्टियन पत्नी मण्डलीको सदस्य भएभैं आ-आफ्ना पतिको सदस्य हुन् । जे भए तापनि, परिवारमा, ख्रीष्टियन पति आफ्नी पत्नी र बाल-बच्चाहरूका शिर हुन् र तिनीहरूले उनलाई परमेश्वरले दिनु भएको अख्तियारमूनि समर्पित हुनु पर्छ ।

कुन स्तरमा पत्नीले आफ्नो पतिको अधीनमा आफूलाई समर्पित गर्ने ? पावलले भनेभैँ तिनले हरेक कुरामा आफ्ना पतिको अधीनमा आफूलाई समर्पित गर्नु पर्छ । त्यस नियमको लागि हुने एउटै मात्र अपवाद चाहिँ यदि तिनका पतिले तिनले परमेश्वरको वचन उलंघन गरेको अपेक्षा गर्छन् भने वा तिनले विवेकलाई उलंघन गर्ने कुनै काम गर्छन् भने मात्र हुन्छ । वास्तवमा, कुनै पनि ख्रीष्टियन पतिले आफ्नी पत्नीले परमेश्वरको वचन उलंघन गरेको वा तिनले विवेकलाई उलंघन गरेको अपेक्षा गर्दैन । पति उनकी पत्नीको प्रभु होइन— तिनको जीवनमा प्रभु येशूको लागि मात्रै त्यो स्थान हुन्छ । यदि तिनले कसको आज्ञा पालन गर्ने भनेर छान्नु पथ्यो भने तिनले प्रभु येशूलाई नै छान्दछिन् ।

पतिहरूले सँधैँ यो कुरालाई संभन्नु पर्दछ, कि परमेश्वर सँधैँ “पतिहरूको तर्फमा” मात्रै हुनु पर्छ भन्ने होइन । परमेश्वरले एकचोटि अब्राहामलाई तिनकी पत्नीले जे भन्छिन् त्यही गर्नु भनेर भन्नु भएको थियो (हेर्नुहोस् उत्पत्ति २१:१०-१२) । अबिगेलले आफ्नो मूर्ख पति नाबालको आज्ञा उलंघन गरिन् र यहाँ बिपत्ति आई लाग्यो भनेर पनि धर्मशास्त्रले भनेको छ (१ शामुएल २५:२-३८) ।

God's Word to Husbands **पतिहरूको लागि परमेश्वरको वचन**

“पति हो, आफ्ना पत्नीहरूलाई प्रेम गर, जसरी ख्रीष्टले पनि मण्डलीलाई प्रेम गर्नु भयो, र त्यसको निम्ति आफूलाई अर्पण गर्नु भयो... त्यसरी नै पतिहरूले पनि आ-आफ्ना पत्नीलाई आफ्नै शरीरलाई भैँ प्रेम गर्नु पर्छ । आफ्नी पत्नीलाई प्रेम गर्नेले आफैँलाई प्रेम गर्छ, किनकि कुनै मानिसले कहिले आफ्नो शरीरलाई घृणा गर्दैन, तर त्यसको कदर गरेर पालनपोषण गर्दछ, जसरी ख्रीष्टले पनि आफ्नो मण्डलीको निम्ति गर्नु हुन्छ । किनभने हामी उहाँका शरीरको अंग हौं... जे भए पनि, तिमीहरू हरेकले आफ्नी पत्नीलाई आफैँलाई भैँ प्रेम गर, र पत्नीले पनि आफ्ना पतिको आदर गरोस्” (एफिसी ५:२५, २८-३०, ३३) ।

ख्रीष्टले मण्डलीलाई प्रेम गर्नु भएभैँ पतिहरूलाई पनि आ-आफ्ना पत्नीहरूलाई प्रेम गर्नको लागि आज्ञा गरिएको छ । त्यो जिम्मेवारी सामान्य जिम्मेवारी होइन । जुनसुकै पत्नीले आफूलाई प्रेम गर्ने पतिप्रति तिनी आफूलाई प्रेम गर्ने प्रभु येशूप्रति समर्पित भएभैँ खुशीसाथ समर्पित हुन्छिन्— जसले बलिदानी प्रेमसाथ आफैँलाई दिई हाल्नु भयो । जसरी ख्रीष्टले आफ्नै शरीर, मण्डलीलाई प्रेम गर्नु हुन्छ, त्यसरी नै पतिले पनि त्यो स्त्रीलाई प्रेम गर्नु पर्दछ, जोसँग उनी “एउटी शरीर” भएका छन् (एफिसी ५:३१) । यदि ख्रीष्टियन पतिले आफूले गर्नु पर्ने प्रेम आफ्नी पत्नीलाई गर्दछन् भने, उनले तिनको निम्ति जुटाउने, तिनको वास्ता गर्ने, तिनलाई आदर गर्ने, सहायता गर्ने, उत्साह दिने र तिनीसँगै आफ्नो समय बिताउने काम पनि गर्नेछन् । यदि उनी आफ्नी पत्नीलाई प्रेम गर्नु पर्ने जिम्मेवारीमा असफल हुन्छन् भने, पति आफ्नो प्रार्थनाको जवाब रोकिने कुराको खतरामा पर्दछन् :

“पति हो, त्यसैगरी आफ्ना पत्नीसँग विचारशील भएर बस, र स्त्रीलाई अबला ठानी आदर गर्ने गर, किनकि तिमीहरू जीवनका अनुग्रहको साभे हकदार हौ, यस हेतुले कि तिमीहरूका प्रार्थनामा बाधा नपरोस्” (१ पत्रुस ३:७) ।

वास्तवमा, सम्पूर्ण तवरले भै-भगडा र असहमतिको अमान्य परिस्थितिमा कहिले पनि विवाह सफल भएको पाईन्दैन । हाम्रो जीवनमा समर्पणता र पवित्र आत्माका फलहरूका विकासद्वारा नै पति र पत्नीहरूले आफ्नो खीष्टियन विवाहको सदा बृद्धि भैरहने आशिषको अनुभव गर्न र एकतामा रहनको लागि सिक्न सक्छन् । सबै विवाहहरूमा उठ्ने गरेको अपरिहार्य समस्याहरूद्वारा हरेक वैवाहिक जीवन साथीले खीष्ट जस्तै हुन महान परिपक्वतातर्फ बहनलाई सिक्न सक्छन् ।

पति र पत्नीहरूको सम्बन्धमा अधिक अध्ययन गर्नु परेमा, उत्पत्ति २:१५-२५, हितोपदेश १९:१३, २१:९, १९, २७:१५-१६, ३१:१०-३१, १ कोरिन्थी ११:३, १३:१-८, कलस्सी ३:१ ८-१९, १ तिमोथी ३:४-५, तितस २:३-५, १ पत्रुस ३:१-७ हेर्नुहोस् ।

Sex in Marriage विवाहमा यौन

परमेश्वरले नै यौनको आविष्कार गर्नु भएको हो, र उहाँले यसलाई भोग-विलासको साथै सन्तान उत्पादनको लागि सृष्टि गरी दिनु भएको हो भन्ने कुरा स्पष्ट हुन्छ । बाइबलले स्पष्ट रूपमा भन्दछ, कि जीवनभरिको वैवाहिक करारमा आफूलाई संगसंगै जोड्नेहरूद्वारा मात्रै यौन सम्बन्ध आनन्ददायक बन्दछ ।

वैवाहिक शुत्रमा बाँधिएको कुरादेखि बाहिर रहेर यौन सम्बन्ध राख्ने कुरालाई कित व्यभिचार वा परस्त्रीगमन भनेर बर्गीकरण गरिएको छ । यस्ता कामहरू गर्नेहरू परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्ने छैनन् भनी प्रेरित पावलले भनेका छन् (हेर्नुहोस् १ कोरिन्थी ६:९-११) । एउटा खीष्टियन परस्त्रीगमन वा व्यभिचारको परिक्षामा पर्न सक्ला र त्यसले त्यो काम गरिहाल्न सक्ला, तापनि, उसले आफ्नो आत्मामा ठूलो दोषी भएको महसुस गर्नेछ र त्यस कुराले उसलाई पश्चातापमा डोर्‍याउनेछ । अनि उसले पश्चाताप गर्ने पर्ने हुन्छ ।

पावलले पति र पत्नीको बीचमा हुने यौन सम्बन्धी जिम्मेवारीहरूको बारेमा केही विशिष्ट निर्देशनहरू पनि दिएका छन् : “तर व्यभिचार सम्बन्धी परीक्षा अनेक भएका हुनाले हरेक मानिसकी आफ्नै पत्नी होस् , र हरेक स्त्रीको पनि आफ्नै पति होस् । पतिले आफ्नी पत्नीलाई उसको वैवाहिक हक दिओस् र यसरी नै पत्नीले पनि आफ्ना पतिलाई । पत्नीले आफ्नो शरीरमाथि अधिकार राख्दिन, तर उसको पतिले राख्छ । यसरी नै पतिले पनि आफ्नो शरीरमाथि अधिकार राख्दैन, तर उसकी पत्नीले राख्छे । पति पत्नीले आफ्नो पारस्परिक संसर्गदेखि एक-अर्कालाई इन्कार नगर । इन्कार गर्‍यो भने पनि, आपसमा सल्लाह गरेर केही समयको निमित्त मात्र, ताकि आत्मसंयमको अभावको कारणले शैतानले तिमीहरूलाई परीक्षामा नपारोस् (१ कोरिन्थी ७:२-५) ।

पति र पत्नी दुवैले यौनलाई आफ्नो शरीरको अधिकार आफै गर्ने भएर त्यसलाई आफूले पाएको “इनामको रूपमा” लिएर प्रयोग गर्नु हुँदैन भनेर यी पदहरूले अति नै स्पष्ट गरी दिएका छन् ।

यसको अतिरिक्त, यौन परमेश्वरले दिनु भएको वरदान हो र यो विवाहको ठीक अवस्थामा रहँदा अपवित्र वा पापपूर्ण हुँदैन । पावलले वैवाहिक खीष्टियन जोडीहरूलाई यौन सम्बन्धमा सहभागी हुनको लागि उत्साह दिएका छन् । यसको अतिरिक्त, हामीले हितोपदेशको

पुस्तकमा पनि खीष्टियन पतिहरूलाई यो सल्लाह दिएको कुरा पाउँदछौं : “तेरो फोहरा आशिर्वादी होस् र तेरो युवावस्थाकी पत्नीसँग तँ आनन्दित हो । मायालु मृगी र राम्री हरिणीभै, त्यसकै स्तरमा तँ सन्तुष्ट बन्, तँ सँधै त्यसकै प्रेममा मोहित भइरहेस्” (हितोपदेश ५:१८-१९) ।^{६२}

यदि खीष्टियन विवाहित जोडीहरू यौन सम्बन्धमा एक-अर्कामा सन्तुष्ट भएर आनन्दित हुन्छन् भने, पति र पत्नीहरूले यो कुरा बुझ्नु पर्दछ, कि पुरुषहरू र स्त्रीहरूको यौन स्वभावको बीचमा एकदम धेरै भिन्नता छ । तुलना गरेर हेर्दा पुरुषहरूमा यौन स्वभाव धेरै शारीरिक प्रकारको हुन्छन्, जबकि स्त्रीहरूको यौन स्वभाव चाँहि तिनीहरूको भावनाहरूसँग जोडिएको हुन्छ । पुरुषहरू देख्दैखेरिमा यौनको चाहना गरिहाल्न उत्साहित हुन्छन् (हेर्नुहोस् मत्ती ५:२८) भने स्त्रीहरू चाँहि सम्बन्ध र स्पर्शद्वारा यौन सम्पर्कमा उत्साहित बन्दछन् (हेर्नुहोस् १ कोरिन्थी ७:१) । पुरुषहरू स्त्रीहरूबाट आफ्नो आँखाको हेराइले आकर्षित भई हाल्छन् भने स्त्रीहरू चाँहि शरीरको आकर्षणलेभन्दा पनि अरु धेरै कारणहरूले गर्दा पुरुषहरूप्रति यौन सम्पर्कमा आकर्षित हुन्छन् । यसरी बुद्धिमान पत्नीहरूले आफ्ना पतिहरूलाई रिभाउनको लागि सक्दो प्रयास गर्दछन् । अनि बुद्धिमान पतिहरूले चाँहि आफ्ना पत्नीहरूलाई साँभू पर्ने बित्तिकै तिनीहरू भएको ठाउँमा आइहाल्नु भनेर चाहनुभन्दा पनि बढी गरेर तिनीहरूलाई आफ्नो अंगालोमा हाल्ने र सोचनीय दया गर्ने जस्ता कुराहरू गरेर हर समय तिनीहरूलाई आफ्नो माया प्रकट गर्ने कार्यहरू गर्दछन् ।

पुरुषको यौन तृष्णा उसको शरीरमा भएको शुक्राणुको वृद्धि हुँदा बढ्दछ भने स्त्रीहरूको यौन तृष्णा चाँहि वृद्धि हुने वा घट्ने कुरा तिनमा भएको रजस्वालाको प्रकृत्यामा भर पर्दछ । यौन सम्बन्धी कुरामा उत्साहित हुन र थोरै सेकेण्ड वा मिनेटमै यौनको पराकाष्ठामा पुगि हाल्ने अनुभवको लागि पुरुषको क्षमता हुन्छ भने स्त्रीहरूलाई चाँहि धेरै समय लाग्दछ । केही सेकेण्डमै सामान्य रूपमा शारीरिक तवरले पुरुषहरू वास्तविक रूपमा तयार भई हाले तापनि, आधाघण्टासम्म जतिनै स्त्रीहरू शारीरिक तवरले तैयार भएका हुँदैनन् । त्यसैले बुद्धिमान पतिहरू आफ्ना पत्नीहरूलाई यौनको निमित्त वास्ता गर्ने, तिनीहरूलाई सुमसुम्याउने, म्वाइँखाने र त्यस क्षेत्रको लागि शारीरिक रूपमा तिनीहरू यौन सम्पर्कको लागि तयार नहोउन्जेलसम्म समय लिँदछन् । यदि उसलाई त्यस्ता शरीरका अंगहरू कहाँ-कहाँ छन् भनेर थाहा छैन भने, उनले आफ्नी पत्नीलाई सोध्नु पर्छ । यसको अतिरिक्त, उनी यौनको पराकाष्ठामा पुग्नको लागि उनको क्षमता छ भनेर उनले जानेको भए तापनि उनकी पत्नीको क्षमता त्योभन्दा पनि बढी छ भनेर उनले जानेको हुनु पर्दछ । उनले आफ्नी पत्नीको चाहना पूरा भएको देख्नु पर्दछ ।

खीष्टियन पति र पत्नीहरूले तिनीहरूको खाँचोको बारेमा इमान्दारसाथ एकले अर्कासँग छलफल गरेर विपरित लिङ्गीहरू कति फरक हुन्छन् भनेर जान्नु एकदम महत्वपूर्ण हुन्छ । पति र पत्नीहरूको बीचको यौन सम्बन्धहरूको निमित्त महिनौं र वर्षौंसम्म गरिएको सञ्चार, अनुसन्धान र अभ्यासद्वारा सँधै वृद्धि भइरहने आशिषको परिणाम ल्याई दिन सक्छ ।

Children of a Christian Family **खीष्टियन परिवारका छोरा-छोरीहरू**

^{६२} अधिक प्रमाणका लागि परमेश्वर लज्जालु हुनुहुन्छ, श्रेष्ठगीत ७:१-९ र लेवी १८:१-२३ हेर्नुहोस् ।

छोरा-छोरीहरूलाई तिनीहरूका खीष्टियन आमा-बाबुहरूप्रति समर्पित र आज्ञाकारी हुनलाई पूर्णरूपमा सिकाइएको हुनु पर्दछ । यदि तिनीहरूले त्यसो गर्दछन् भने अरु आशिषहरू पनि तिनीहरूको लागि प्रतिज्ञा गरिएको छ :

“छोरा-छोरी हो, प्रभुमा आफ्ना आमा-बाबुको आज्ञा पालन गर, किनकि यो उचित हो । “आफ्ना आमा-बाबुको मान गर” (जो प्रतिज्ञासहितको पहिलो आज्ञा हो), “कि तिमीहरूलाई भलो होस् , र पृथ्वीमा तिमीहरू दीर्घायु होओ” (एफिसी ६:१-३) ।

आफ्नो परिवारको शिर भएकोले खीष्टियन बाबुहरूलाई तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूलाई तालिम दिनको लागि प्राथमिक जिम्मेवारीहरू दिइएको छ :

“अनि बाबु हो, आफ्ना छोरा-छोरीहरूलाई रिस नउठाओ, तर तिनीहरूलाई प्रभुको अनुशासन र शिक्षामा हुर्काओ” (एफिसी ६:४) ।

बाबुहरूको जिम्मेवारीहरू दुईवटा छन् भन्ने कुरालाई थाहा पाई राख्नुहोस् : तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूलाई प्रभुको शिक्षामा र अनुशासनमा ल्याउनु पर्छ । अब हामी छोरा-छोरीहरूलाई अनुशासन गर्नु पर्दछ भन्ने बारेमा पहिले विचार गरौं ।

Child Discipline बालकको अनुशासन

जुन बालकलाई कहिले अनुशासनमा राखिएको हुँदैन, त्यो बालक स्वार्थी र अख्तियारप्रतिको बागीपनमा वृद्धि हुनेछ । छोरा-छोरीहरूले आमा-बाबुहरूले पहिलेदेखि नै स्थापित गरी दिएको उचित नियमहरूको पालना नगर्दा जुनसुकै बेलामा पनि तिनीहरूलाई ताडना दिइएको हुनु पर्दछ । छोरा-छोरीहरूलाई गल्ती गर्दा सजाय दिनु हुँदैन वा तिनीहरूले बालकको जिम्मेवारीलाई पालन नगर्दा सजाय दिनु हुँदैन । प्रायः गरेर तिनीहरूले गरेको गल्तीको परिणाम भोग्न तिनीहरूलाई दिनु पर्छ, यसरी हामीले तिनीहरूलाई प्रौढ जीवनको वास्तविकताको लागि तयार गर्न सहायता पुग्दछ ।

जवान छोरा-छोरीहरूलाई परमेश्वरको वचनले भनेभैं तिनीहरूलाई बेत लगाएर अनुशासनमा ल्याउनु पर्छ । वास्तवमा, साना बालकहरूलाई चाँहि पिट्नु वा बेत लगाउनु हुँदैन । यसको मतलब यो होइन कि बालकहरूलाई सँधै तिनीहरूकै चालमा चलन दिनु पर्छ । वास्तवमा, जन्मेकै दिनदेखि तिनीहरूले आमा-बाबुहरू भनेका तिनीहरूको जिम्मेवार व्यक्तिहरू हुन् भनेर थाहा पाएको हुनु पर्दछ । सानै उमेरदेखि नै तिनीहरूले गरिरहेको र गर्न लागेको कामको बारेमा “हुन्न” भन्ने शब्दको अर्थ सामान्य रूपमा रोकिनु हो भनी सिकाइएको हुनु पर्दछ । “हुन्न” भनेको के हो भनेर तिनीहरूले एकचोटि बुझ्नलाई सुरु गरिसकेपछि तिनीहरूमा आएको प्रकाशले नै तिनीहरूले आज्ञापालन नगरेको समयमा भन्दा बढी बुझ्न तिनीहरूलाई मदत गर्नेछ । यदि यो कुरो प्रत्यक्ष रूपमा गरिन्छ भने, छोरा-छोरीहरूले तिनीहरूको सानै उमेरदेखि नै आज्ञाकारी हुनलाई सिक्नेछन् ।

आमा-बाबुहरूले तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूमा तिनीहरूलाई मन नपरेका बानी व्यवहारहरूलाई प्रबल नपारिकनै आफ्ना अख्तियारहरूको समेत स्थापना गर्न सक्छन् । जस्तै : तिनीहरूले रोएर हरेक समयमा मागेको कुरा तुरन्तै दिएर यसो गर्नु भनेको तिनीहरूले आफ्ना

छोरा-छोरीहरूलाई तिनीहरूले मागेको कुरा प्राप्त गर्नको लागि हर समय रुनु पर्छ भनेर सिकाउनु हो । अथवा, यदि आमा-बाबुहरूले तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूको माँगलाई हरेक समय तिनीहरू रिसाएर अथवा चिल्लाएर मात्रै पूरा गरिदिने गरेमा, त्यस्तो प्रकारका आमा-बाबुहरूले वास्तवमा त्यही प्रकारको नचाहिँदो बानी गर्नको लागि हौसला दिइरहेका हुन्छन् । बुद्धिमान आमा-बाबुहरूले आफ्ना छोरा-छोरीहरूमा इनाम दिने खालको बानी-व्यहोराको विकास गर्दछन् ।

बेत लगाउने कुरा शारीरिक रूपमा चोटपूर्ण हुनु हुँदैन तर अनाज्ञाकारी छोरा-छोरीलाई केही बेर रुने गरी दुख्ने खालको भने अवश्य हुनु पर्दछ । यस प्रकारले बालकले अनाज्ञाकारी हुँदा भोग्नु पर्ने दुखाई कस्तो हुँदोरहेछ भनी सिक्नेछ । यो कुरा बाइबलले स्पष्ट गर्दछ : “छडी नचलाउने बाबुले आफ्नो छोरालाई घृणा गर्छ, तर त्यसलाई प्रेम गर्ने बाबुले होशियारीसाथ त्यसलाई ताड्ना दिन्छ..... बालकको हृदय मूर्खताको बन्धनले जेलिएको हुन्छ, तर ताडनाको बेतले त्यो टाढा भाग्नेछ..... बालकलाई ताड्ना दिन नरोक तैले त्यसलाई बेत लगाएर सजाय दिइस् भने त्यो मरिजाने छैन । बेत लगाएर त्यसलाई सजाय दे, र त्यसको प्राण मृत्युदेखि बचा... सुधारको छडीले बुद्धि प्रदान गर्छ, तर छाडा छोडेको छोराले आफ्नी आमाको बेइज्जत गर्छ” (हितोपदेश १३:२४, २२:१५, २३:१३-१४, २९:१५) ।

जब आमा-बाबुहरूले तिनीहरूका नियमहरू केवल आफ्ना छोरा-छोरीहरूलाई लाग्दछन् तब तिनीहरूलाई उनीहरूले आज्ञाकारी हुनको लागि धम्की दिनु हुँदैन । यदि बालकले अटेरी भएर आज्ञा उलंघन गर्‍यो भने, तब त्यसलाई बेत लगाउनु पर्दछ । यदि आमा-बाबुहरूले तिनीहरूको अनाज्ञाकारी बच्चालाई बेत लगाउने धम्की मात्रै दिन्छन् भने, तिनीहरूले उसलाई नियमित रूपमा अनाज्ञाकारी हुनको लागि प्रोत्साहित बनाउँदै गरेका हुन्छन् । परिणामस्वरूप, आफ्ना आमा-बाबुहरूको धम्की प्रत्यक्ष रूपमा पूरा नहुन्जेलसम्म आज्ञाकारी हुने सम्बन्धमा बालकले वास्ता गर्नलाई सिक्दैन ।

बेत लगाई सकेपछि बालकलाई अँगालो मारेर पुनः प्रेमको निश्चयता अभिभावकले दिएको हुनु पर्दछ ।

Train up a Child बालकलाई तालिम दिनु

हामीले हितोपदेश २२:६ मा पढेभौं ख्रीष्टियन आमा-बाबुहरूले आफ्ना छोरा-छोरीहरूलाई तालिम दिने तिनीहरूको जिम्मेवारी हो भनेर महसुस गर्ने पर्छ: “बालकलाई उ हिउँनु पर्ने बाटोमा तालिम देऊ, र बृद्धावस्थासम्म उ त्यसबाट तर्किएर जाँदैन” ।

अनाज्ञाकारीताको लागि तालिममा सजाय मात्रै समावेश हुँदैन, तर असल बानी व्यहोराको निमित्त इनाम पनि समावेश हुन्छ । छोरा-छोरीहरूलाई तिनीहरूका आमा-बाबुहरूद्वारा तिनीहरूका असल बानी व्यहोरा र इच्छा लाग्दो खालको व्यवहारको निमित्त प्रशंसा गरिएको हुनु पर्दछ । छोरा-छोरीहरूले तिनीहरूका आमा-बाबुहरूद्वारा प्रेम गरिएका, ग्रहण गरिएका र प्रशंसा गरिएका छौं भनेर प्रायः जसो पुनः निश्चित भएको हुनु पर्दछ । आमा-बाबुहरूले तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूलाई प्रशंसा गरेर अँगालो हालेर म्वाई खाएर तिनीहरूसँग समय बिताएको बेलामा आफ्नो प्रेम प्रकट गर्न सक्छन् ।

“तालिम” दिनु भनेको “आज्ञापालन” गर्ने बनाउनु हो । त्यसैकारण, ख्रीष्टियन आमा-बाबुहरूले तिनीहरूका छोरा-छोरीहरू हरेक दिन मण्डली जान्छन् कि जाँदैन, प्रार्थना गर्छन् कि गर्दैनन् भन्ने कुराको लागि र यस्तै अरु कुराहरूको लागि विकल्प दिनु हुँदैन । छोरा-छोरीहरूले तिनीहरूको निमित्त कुन कुरो असल छ भनेर जान्नको लागि पुरै जिम्मेवारी हुँदैनन् – त्यसैकारण त परमेश्वरले तिनीहरूलाई आमा-बाबुहरू दिनु भएको हो । आफ्ना छोरा-छोरीहरूले ठीकसंगले तालिम प्राप्त गरेका छन् कि छैनन् भनेर हेर्नको लागि आफ्नो मुल्य र शक्ति खर्च गर्ने आमा-बाबुहरूलाई हामीले हितोपदेश २२:६ मा पढेको जस्तै तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूले आफ्नो बृद्धवस्थासम्म ठीक बाटोमा हिँड्नबाट तर्किएर जाँदैनन् भनेर परमेश्वरले प्र तिज्ञा गर्नु हुन्छ ।

छोरा-छोरीहरू बढ्दै जाँदा विस्तारै-विस्तारै तिनीहरूका जिम्मेवारीहरू पनि बृद्धि गर्दै लगिएको हुनु पर्दछ । आमा-बाबुहरूले छोरा-छोरीहरूलाई प्रभावकारी ढंगमा हुर्काउने लक्ष्य राख्नु चाँहि तिनीहरूलाई अन्तमा तिनीहरूको प्रौढवस्थाको पूर्ण जिम्मेवारीहरूको लागि तयार गर्नु हो । जसै बालक बढ्दै जान्छ, तब उसलाई विस्तारै-विस्तारै आफ्नो निर्णय आफै गर्नको लागि स्वतन्त्रता दिँदै पनि जानु पर्दछ । यसको अतिरिक्त, किशोरावस्थाको व्यक्तिले पनि आफूले गरेको निर्णयको परिणामको लागि जिम्मेवारी ग्रहण गर्नेछ भनेर बुझ्नेको हुनु पर्छ र उसको आमा-बाबुहरू उसलाई समस्याबाट “बाहिर ल्याउनको लागि” सधैं त्यहाँ हुँदैन भन्ने कुरा पनि उसले बुझ्नेको हुनु पर्छ ।

Parents' Responsibility to Instruct शिक्षा दिनका लागि आमा-बाबुहरूको जिम्मेवारी

जब हामी एफिसी ६:४ मा पढ्छौं, तब बाबुहरूले तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूलाई अनुशासनमा ल्याउने मात्र तिनीहरूको जिम्मेवारी होइन तर प्रभुमा तिनीहरूलाई उनीहरूले शिक्षा दिऊन् भन्ने कुराको अपेक्षा पनि गरिएको छ भनेर हामी थाहा पाउँदछौं । बाइबलीय नैतिकतामा, ख्रीष्टियन चरित्रमा, वा ईश्वरशास्त्रमा बालकलाई शिक्षा दिने मण्डलीको जिम्मेवारी होइन– यो त बाबुले गर्ने काम हो । जुन आमा-बाबुहरूले तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूलाई परमेश्वरको बारेमा बाल-संगतिका शिक्षकलाई सारा जिम्मेवारी दिन्छन् तिनीहरूले एकदम ठूलो गल्ती गरिरहेका हुन्छन् । परमेश्वरले मोशाद्वारा इस्राएलीहरूलाई आज्ञा दिनु भयो, “मैले आज तिमीहरूलाई सुनाएका आज्ञाहरू आफ्नो हृदयमा राख अनि ती तिमीहरूले आफ्ना छोरा-छोरीहरूलाई होशियारीसाथ सिकाओ र घरमा बस्दा, बाटोमा हिँड्दा, ढल्केर सुत्दा र उठ्दा तिनको चर्चा गर” (व्यवस्था ६:६-७) ।

ख्रीष्टियन आमा-बाबुहरूले तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूलाई परमेश्वर को हुनु हुन्छ र उहाँले तिनीहरूलाई कति धेरै प्रेम गर्नु हुन्छ भनेर सानै उमेरदेखि उहाँको बारेमा भनेर परिचय दिएको हुनु पर्छ । जवान छोरा-छोरीहरूलाई प्रभु येशूको जन्म, उहाँको जीवन, मृत्यु र पुनरुत्थानको बारेमा भएका कथाहरू सिकाइएको हुनु पर्दछ । धेरै बाल-बालिकाहरूले तिनीहरूको पाँच वा छ वर्षको उमेरदेखि नै सु-समाचारको सन्देशलाई बुझ्न सक्छन् र तिनीहरूले प्रभुको सेवा गर्ने निर्णय गर्न सक्छन् । त्यसपछि चाँडै नै (छ वा सात वर्षको उमेरमा अनि कहिले-काँही त्योभन्दा पनि कम उमेरमै) तिनीहरूले अन्य भाषा बोलेर पवित्र आत्माको बपतिष्मा र

हण गर्न सक्छन् । वास्तवमा, कुनै अष्टयारो नियमहरू लाद्न सकिन्दैन, किनभने हरेक बालक भिन्नै प्रकारको हुन्छ । मुख्य कुरा चाहिं खीष्टियन आमा-बाबुहरूले आफ्ना छोरा-छोरीहरूलाई आत्मिक तालिम दिन पृथ्वीको उच्च प्राथमिकता दिएको हुनु पर्दछ ।

Ten Rules for Loving your Children

तपाईंका छोरा-छोरीहरूलाई प्रेम गर्नको लागि दशवटा नियमहरू

- (१) तपाईंका छोरा-छोरीहरूलाई रीस नउठाउनुहोस् (हेर्नुहोस् एफिसी ६:४) । बाल-बालिकाहरूले प्रौढ जस्तो व्यवहार गर्नु भन्ने अपेक्षा गर्न सकिन्दैन । यदि तपाईंले तिनीहरूबाट धेरै कुराको अपेक्षा गर्नु हुन्छ भने, तिनीहरूले तपाईंलाई खुशी पार्नको लागि असम्भव छ भनेर जाने तापनि केही प्रयत्न गर्नेछन् ।
- (२) तपाईंका छोरा-छोरीहरूलाई अरु बाल-बालिकाहरूसँग तुलना नगर्नुहोस् । तपाईंले तिनीहरूका गुणहरू र परमेश्वरबाट तिनीहरूले पाएको वरदानहरूको लागि कति धेरै प्रशंसा गर्नु हुन्छ भनेर तिनीहरूले जान्छन् ।
- (३) तपाईंको घरको वरपर तिनीहरूलाई जिम्मेवारीहरू दिनुहोस् जसले गर्दा तिनीहरू पनि तपाईंको घर परिवारको निम्ति एउटा महत्वपूर्ण अङ्गहरू हुन् भनेर तिनीहरूले थाहा पाउने छन् । पूरा गर्ने कामहरू स्वस्थ्य स्वाभिमानको निर्माणको निम्ति राखिएका इँटाहरू हुन् ।
- (४) तपाईंका छोरा-छोरीहरूसँग समय बिताउनुहोस् । त्यस कुराले तिनीहरू तपाईंको निम्ति महत्वपूर्ण छन् भन्ने कुरा तिनीहरूले बुझ्ने छन् । तिनीहरूलाई तपाईंले दिने भौतिक कुराहरूले तपाईंले आफैलाई तिनीहरूको निम्ति दिई हाल्ले कुराको प्रतिनिधित्व गर्दैन । यसको अतिरिक्त, जसले बाल-बालिकाहरूसँग आफ्नो धेरैभन्दा धेरै समय बिताउँछ, त्यही व्यक्तिसँग नै तिनीहरू प्रभावित भएका हुन्छन् ।
- (५) यदि तपाईंले कुनै नकारात्मक कुरा नै भन्नु पर्थो भने, त्यसलाई सकारात्मक तरिकाले भन्नलाई कोशिस गर्नुहोस् । मैले मेरो छोरा-छोरीहरूलाई तिनीहरू “खराब” छन् भनेर तिनीहरूले मेरो आज्ञा उलंघन गरेको बेलामा कहिले पनि भनिन । बरु त्यसको अलावा, मैले मेरो छोरालाई यसो भन्थेँ, “तिमी असल केटो, अनि असल केटाले तिमिले अहिले भर्खरै गरेको जस्तो कहिले गर्दैन” (अनि त्यसपछि म उसलाई थप्पड हान्छु) ।
- (६) “हुन्न” भन्ने शब्दको अर्थ “म तिम्रो वास्ता गर्छु” भनेको हो भनेर महसुस गर्नुहोस् । जब बालकहरू सधैं आफ्नै बाटोमा हिँड्दछन्, तब तिनीहरूलाई तपाईंले रोकनको लागि कुनै वास्ता गर्नु हुन्न रहेछ भनी तिनीहरूले थाहा पाउँदछन् ।
- (७) तपाईंका छोरा-छोरीहरूले तपाईंको अनुकरण गरेका हुन् भनेर अपेक्षा गर्नुहोस् । छोरा-छोरीहरूले तिनीहरूका आमा-बाबुहरूको उदाहरणबाट सिक्दछन् । बुद्धिमान अभिभावकले आफ्नो बच्चालाई कहिले पनि यसो भन्दैन, “मैले भनेको जस्तो गर, तर मैले गरे जस्तो नगर ।”
- (८) तपाईंका छोरा-छोरीहरूलाई तिनीहरूका सबै समस्याहरूबाट नछुटाउनुहोस् । ठेस लाग्ने ढुङ्गाहरू मात्रै हटाई दिनुहोस्, अनि तिनीहरू हिँड्ने बाटोमा ढुङ्गाहरू चाहिं रहिरहन दिनुहोस् ।

- (९) तपाईंको सारा हृदयले परमेश्वरको सेवा गर्नुहोस् । जुन छोरा-छोरीहरूका आमा-बाबुहरू आत्मिक रूपमा चिसो न तातोका छन् तिनीहरूका छोरा-छोरीहरूले धेरै कम मात्रामा तिनीहरूको प्रौढावस्थाको बेलामा परमेश्वरको सेवा गरेको मैले थाहा पाएको हुन्छ । उद्धार नपाएका आमाहरूका खीष्टियन छोरा-छोरीहरूले सामान्य रूपमा आफ्नो गुंडबाट बाहिर रहेर परमेश्वरको सेवा निरन्तर रूपमा गर्दछन् ।
- (१०) तपाईंका छोरा-छोरीहरूलाई परमेश्वरको वचन सिकाउनुहोस् । आमा-बाबुहरूले धेरै जसो आफ्ना छोरा-छोरीहरूलाई शिक्षा दिने कुरामा प्राथमिकता दिने गर्दछन् तर तिनीहरूलाई अति नै राम्रो, बाइबलको शिक्षा दिने महत्वपूर्ण कुरामा चाँहि उनीहरू चुकिरहेका हुन्छन् ।

The Priorities of Ministry, Marriage and Family **सेवकाइका प्राथमिकताहरू, विवाह र परिवार**

सायद खीष्टियन अगुवाहरूबाट हुने गरेको अति नै सामान्य गल्ती चाँहि तिनीहरूका सेवकाइप्रति तिनीहरू समर्पित भएकोले गर्दा आफ्नो वैवाहिक जीवन र परिवारलाई बेवास्ता गरिरहेका हुन्छन् । तिनीहरूले तिनीहरूको बलिदान “प्रभुको कामको लागि” हो भनेर भन्दै आफूलाई प्रमाणित गर्दछन् ।

जब चेला बनाउने सेवकले परमेश्वरप्रतिको उनको साँचो आज्ञाकारी र भक्ति आफ्नो वैवाहिक जोडी तथा छोरा-छोरीहरूसँगको उनको सम्बन्धद्वारा परावर्तन भएको हुन्छ भनेर महसुस गर्दछन् , तब यो गल्ती सुधारमा आएको हुन्छ । यदि एउटा सेवकले आफ्नी पत्नीलाई खीष्टले मण्डलीलाई प्रेम गरेभैं प्रेम गर्दैन, अथवा आफ्ना नानीहरूलाई प्रभुको शिक्षा र चेताननीमा ल्याउनको लागि आवश्यक समय तिनीहरूसँग विताउने कुरामा बेवास्ता गर्दछ भने उसले आफूलाई परमेश्वरमा समर्पित भएको छु भनेर दावी गर्न सक्दैन ।

यसको अतिरिक्त, “सेवकाइको निमित्त” भनेर आफ्नो परिवार र छोरा-छोरीहरूको बेवास्ता गर्नु भनेको आफ्नै बलको शक्तिमा गरिएको शारीरिक देखावटी सेवकाइको एउटा निश्चित सकेत मात्र हो । धेरै गह्रौं र बोभयुक्त कामको भारी बोक्ने धेरै बैधानिक मण्डलीका पाष्टरहरू नै यसको निमित्त उदाहरणहरू हुन् , जसरी तिनीहरू आफैले मण्डलीका सबै कार्यत्रमहरूलाई चलाउनको लागि आफैलाई व्यस्त बनाउँदछन् ।

प्रभु येशूले प्रतिज्ञा गर्नु भएको छ, कि उहाँको भारी हलुको र जुवा सजिलो छ (हेर्नुहोस् मत्ती ११:३०) । उहाँले कुनै पनि सेवकाइ संसारको लागि वा मण्डलीको लागि आफ्नो परिवारलाई प्रेम गर्न छोडेर उसको भक्ति देखाउनको लागि बोलाइरहनु भएको छैन । वास्तवमा, एउटा एल्डरको निमित्त गरिएको माग भनेको “उसले आफ्नो परिवारको व्यवस्था राम्रोसँग गर्न सक्ने हुनु पर्छ” भन्ने हो (१ तिमोथी ३:४) । उनको परिवारसँगको सम्बन्ध नै सेवकार्यको लागि उनी कतिको योग्य रहेछन् भनी जाँच्ने कुरा हो ।

घुमन्ते सेवकाइको निमित्त बोलाइएकाहरू र आफ्नो परिवारहरूबाट धेरै जसो समय बाहिरै विताउनेहरूले आफू घरमा भएको बेला आफ्नो परिवारसँग केन्द्रित भएर समय विताउने छुट्टै समयको व्यवस्था गर्नु पर्दछ । खीष्टको शरीरमा आएका संगी-सदस्यहरूले त्यस्तो प्रकारको व्यवस्था सम्भव भएसम्म र तिनीहरूको शक्तिले भ्याएसम्म मिलाउनु पर्दछ चेला

बनाउने सेवकले उनको आफ्नै छोरा-छोरीहरू पहिलो चेलाहरू हुन् भनेर महसुस गर्दछन् । यदि उनी त्यस काममा असफल हुन्छन् भने, उनले आफ्नो घरकाहरूदेखि बाहिरकाहरूलाई चेलाहरू बनाउनको लागि प्रयत्न गर्ने उनलाई कुनै अधिकार पनि छैन ।